

Új tavasz

Én egy erdei fa vagyok,
nagyon sokat gondolkodok.
Az emberek imádják a lombjaimat,
mely felfogja az égető napsugarakat.

Szeretem a virágok illatát,
a tavasz ébredését, bódulatát.
Minden fa vigyáz a termésére,
akár egy jó anya a gyermekére.

Haj, ha mindenki értené beszédem,
elmondanám milyen jó itt az élet.
Beszelnék izgalmas kirándulásokról,
különleges növényekről, állatokról.

Egy ideje csend honol a lombjaim alatt,
nem hallok már vidám hangokat.
Elmúlt a tavasz, elmúlt a nyár,
sok minden megváltozott már.

Őszbe borult a természet feje,
síri csend borult az egész erdőre.
Félelem járja át szívemet, lelkemet,
fájó elviselni e nagy csendet.

Sok fa leveti nyári ruháikat,
remélve, tavasszal újat kaphatnak.
Jönnek a vad őszi szelek,
s elvisznek minden lehulló falevelet.

Kérve kérem a száguldó vad szelet,
ne vigyen el minden sárguló levelet!
Az élet szép, meg kell becsülni,
keserűséget, bánatot elfelejteni!

Mi erdei fák abban bizakodunk,
tavasszal új ruhát kapunk.
Lesz még új tavasz, szebb esztendő,
lesz még életteli teli az erdő!

Dudás Regina